

Fátyol Zoltán

első monológ

Különösen a szárított dátumok hatása erős mint az összeaszalódott pasztinák vagy gyömbérgumó illata amikor megfélekeznek róluk a szétszórt háziasszony aki azt se tudja hol áll a feje és nem segít rajta napi robotban edződött stressze sem a nagytételben fogyasztott csokoládé nekem egyiket se lehet már ha ránézek a férjem szívére akkor látni legjobban milyen hatékonyak a szárított dátumok elrakva félig nyers homokba zöldségek közé mint az *életvágy* és a *halálvágy* is egymás mellé szorosan akkor egyik sem fonyad meg használhatatlanná válva és mikor eljön a szükség ideje már nincs primőr a melegházakat magával vitte a válság akkor lenyúlsz a verembe ami számodra nem más mint egy erős papírdoboz és előhúzd onnan a konyhapult alól mindegy melyik akad kezvedbe hisz nem ráncosodnak mindkettő sokáig kitart talán a válság végét is frissen érik meg bár senki sem tudja mikor következik be... igen a férjem szíve persze... négy évvel ezelőtt történt hogy centrumáig jutottam ő képes volt felnézni az égre és érdeklődve szemlélte a színes testeket a környezetében utcákon és tömegközlekedésben szerette nézni az embereket érdekelték a töredező hajszálok a felhám sérülései arcokon kézfejen vitaminhiányos köröm-repedések vagy vegetatív könnyezés mind meditációra készítették és egy alkalommal

FÁTYOL ZOLTÁN (1954) költő, képzőművész. Legújabb kötete: *fekete fülkék* (2020).

hazaérve a munkából azt mondta itt az ideje
hogy egy kicsi műanyag házat építsünk
mint apró játékdobozka olyan lesz ami ide-
oda rakosgatható és lakni is lehet benne majd
ezt mondta negyvenévesen halt meg nem
sokkal később ismerte ő is a szárított dátumok
erejét amely hasonlatos a megaszalódott
pasztinák vagy gyömbérgumó illatához

vonaton

akárhányszor ezen a szakaszon futott a
vonat mondja elcsukló hangon fölülülő
múltbéli történetek és gyér fények
a kupéban feje fölött éjszakai hal tátog
mélysötét égen mint egy közlemény függ
valahol a pénzügyi év zárásáról márvány-
csarnokokban aztán nem gondoltam már
hogy remek hely ez mint a kezdet kezdetén
hittem látva a tűzfalakon a festmények
másolatát kavicsdobálók csellista nő
nem emlékszem a többire már és úgy tűnt
akkor mintha az esőt egy csésze hozná
cseppenként ejtve ajándékait hanem
menekülőre fogtam összepakoltam
mindenem alig valami a nagyszatyorban
hívott és várt a jó *Augustinus brother* igaz
nem élt fényesen ő sem valahol egy távoli
város mocskos kültelki negyedében ahol
az idegen szubkultúrában a korom és a
tömjén egyenlővé tettek a gyapjak barátaival
és nem vágytam vissza soha egyetlen
pillanatra sem de most itthon vagyok mégis
mondta miközben zokogás rázta vállait